

МАКЕДОНИЯ ще излизва двамазъ въ седмицѣтъ, въ Срѣдъ и въ Сѣбботѣ. — Цѣна предплатена за годнижъ двата листа **сѣмь** бѣлы меджидиѣта, за единъ-то само, кой да е, чѣтыри бѣлы меджидиѣ. А за шестъ мѣсеца, два-та листа 4 бѣлы меджидиѣ, а единъ-то 2 $\frac{1}{2}$, както въ Цариградъ тукъ тъй и на всякъоѣ повъизъ. — Единъ листъ има 60 паръ.

Листъ за Политика и Книжевностъ.

Подписка-та на спомошествовањан
та става во Цариград при Редактора -
издателя на МАКЕДОНИЃ П. Р. Слао
вѣкова, при Одум-Канѣж М 68. А п-
војна при отреденѣхъ настоятели, кои-
то и отвораатъ за вѣстникъ-тѣ.
Статиѣ и писма за общеполезни рабо-
ти вмѣстваатъ се безъ платж, а за
частни извѣстија плаща се по едина гр
за реджт.

На настоятели съ устъпка по път на сто от цѣнѣта на спомоществаніята като сабержатъ отъ три спомоществанія на горь

Франца и Пруссія.

На коіжъ отъ двѣтъ воюющіи страны
ще благопріятствува конечно сжаба-та
на оружіята? Коя отъ двѣтъ, міропрочу-
ты столицы, Парижъ или Берлинъ ще и-
магъ тържественни празници и ще по-
срѣщикъ съ шумна радость защитници
на отечествого? Въ всякой случай какъ
къ ще бждатъ слѣдствіята на днешный
бой? Ето въпроси, които естествено
всикждъ ся полагагъ, но които не ся рѣ-
шаватъ лесно, когато вмѣсто политиче-
ското краснорѣчіе ся турятъ въ дѣйстви-
е новознайтренны за челоувѣкоубійст-
во орджія, когаго тихото перо захѣст-
вать бляскавы байонеты, когаго хладно-
кръвныйтъ разумъ го загмыва глѣтъ и
мглантъ дымъ.

Франція и Пруссія сж неоспоримо двѣтъ най-образованы и най-силны държавы въ европейскый континентъ. И двѣтъ обожаютъ просвѣщеніе, и двѣтъ владѣ непрѣстатна дѣятельность, и двѣтъ имать разны изворы за всенародно богатство, и двѣтъ ся гордытъ съ искусствны политики и съ отличны воеводы, и едната най-послѣ и другата хранять сыпове доблественны и готовы да ся прилещатъ жертвъ за отечеството си. Подъ таѣхъ точкъ зрѣнія, и едната и другата имать пълно право да хранятъ най-добрыѣ надѣжды, и да очакватъ най-благоспрѣятны сѣдствія. При всѣхъ тѣхъ, и най-хладнокрѣвннй чловѣкъ, като правѣ тѣзи размышленія, става несамоволно току рѣчи, философъ, и далечъ отъ бойното поле търси по възможности тълкованіе на този бой, който безъ всяко съмнѣніе име ии сѣдствія отъ най-гольмж важность

Това, че избираніето на единъ князь отъ царскитѣ прусскѣ фамилии за испанскій прѣстолъ бѣше за Наполеоновото Правителство една итъкаква благословна причина за бой противъ Пруссія, то е само вѣроятно. Единъ великъ и славолубивъ народъ, както е беспрѣкословно французскій, не бы наистинѣ можилъ да прѣтърпи што то отъ сѣверовѣсточнѣ-тъж странѣ на отечеството му да ся въздига постепенно единъ огромна итъмка държава, а и на прѣстолатъ на съединѣнитѣ му кѣтъ Западъ да ся настани царъ, прѣсходящъ отъ сѣщѣтъ държавѣ. Въ всякой случай обаче тази причина не е сама, каквото и да казва върху тойзи прѣметъ една голѣма часть отъ французскій печатъ, никакъ не е вѣроятно че само по тѣзи причинѣ щѣше да ся прѣдприеме днешний бой. Дѣйствителната, сѣществената причина на днешнитѣ борбѣ, отъ странѣ на Францъ противъ Пруссіѣ, е увеличаваніето на тѣѣ послѣднитѣ и постепенното скопчаваніе на многочисленното Итъмско племе подъ нейното ржководство.

Побѣдопосыиыѣ и политическыи военныи триумфы на Пруссіи прѣзъ лѣто-то 1866 бѣхъ за Францъ смѣртопосии ударъ, а изыавляемого отъ день на день по силно стремленіе на Германскый народъ, за да удѣлѣтвори, съ единѣ или другѣ начиніи, политическото си съединеніе, обезпокоява справедливо слызѣть на политическыи ѣ патриоти мжжіе. Пѣлно право имаше днешный прѣдсѣдатель на Французскый Сенатъ, господинъ Руе, когато въ едно забѣлѣжително засѣданіе на Закѣполителното Тѣло, прѣзъ достопамянтото лѣто 1866, говореше тѣи краснорѣчиво за *патріотическыи* *обеспокоителныи* *оскарбленія*, конто прѣтѣрпѣли дѣйствующи-тѣ тегазѣ лица по слѣдствіе на слухове за нагрѣдока на Пруссіи. Имаше право

бенио отъ старѣхъ школъ, на *Садова* не падаше тъй шумно само Австрія, но страдаше съврѣменно и старата по прѣданіе французска политика. Отъ древнѣтъ още врѣмена, рѣката Рейнъ е била златната лѣвка за който охотно сж ся били Нѣмцы и Французи. Но отъ три вѣкове насамъ всичката почти политика на Францъ състоеше въ двѣ нѣща. Отъ една страна тя търсеше да скопчи колкото е възможно по-тъсно развитѣ области въ Францъ чрезъ дѣйствиелното нѣхъ присѣдиненіе съ царскый прѣстолъ. Отъ другъ, тя вѣюваше неуморно за да умали кога вліяніето на цвѣтущиѣтъ въ оныя врѣмена Испанскый дворъ, кога опасното тоже за нѣхъ политическо развитіе на Нѣмскый народъ подъ разны водители. Таѣхъ политикъ е имала слѣдователно за народно начало, щото окружающиѣтъ Франціѣхъ народы да сж устроены на разны и слабы по употребѣното си царства, а тя да стонъ помежду нѣхъ като слѣнце, която да ги съгрѣва по волѣхъ. Таа е била политиката на безсмертнѣхъ за французскатъхъ въ оно врѣме дипломатикъхъ министри, *Ришелье* и *Мазарини*, на самолѣржавный царъ Людовика XIV-тый. Таа е била и политиката на Наполеона I-го.

Отъ тогазъ само отъ когато вече Испания падна политически, сичката дѣятелность на Францїѣ сѣхъ съсърдоточи въ Германїѣхъ, която и повече почнѣхъ да ся стреми къмъ съединенїето си, съединенїе, което напстинѣхъ никакъ не поаеси на Францїѣ, която, праведно или неправедно, мисли обаче и не крые, че нейното посланїе было да играе първѣхъ ролѣхъ въ Европѣхъ, и да бѣде за другыѣ народы като рѣководителка въ цивилизаціѣхъ, както че тойзи земный сѣхъ да не измѣтѣва нито видъ нито ходъ. То като е тѣхъ, всякой, разумѣва какво е почувствовало Французското правителство отъ прѣжнѣхъ военны и политическы приключенїя и слѣдствїя прѣзъ лѣтото 1866. Тогазъ още изобищо ся каза и повѣрѣва изводитѣхъ, че единъ бой между Германїѣхъ рѣководенѣхъ отъ Пруссїѣхъ, и между Францїѣхъ, е пензѣхъ и тѣхъ ся очакване отъ день на день. Всѣхъ дипломатическы подвиѣхъ бѣхъ суетны. Всѣхъ прїятелскы по видимому отношенїя и поственїя бѣхъ силомъ положены отъ обстоятелствата неискренны учтивости. И Бисмаркъ и Наполеонъ добръ знаяхъ че незабавно отъ нахиченѣхъ садоны ще слѣзатъ да ся борѣхъ на военното попрїще, но и двамината ся ползуваха отъ врѣмято, първыиѣхъ за да може да приближи по-дѣйствително до господаря си Южнѣхъ Италїѣхъ, вторыиѣхъ, за да може да ся прїгостѣхъ по-добрь и да намѣри благопрїстонѣхъ случай.

И ето тойзи случай му ся прѣстави
дѣйствиелно, — поне тѣй разсѣдихъ въ
Францѣ — чрѣзъ всенародното прямо за
неговѣтъ династіѣ гласоподаваніе прѣ-
ди нѣколко мѣсеца, Наполеонъ помислилъ,
види ся, че Франца, неблагорасположена
вирочетъ и тя сама противъ Пруссіѣ, ще
го сѣдѣва кѣдѣто ѣхъ води и че прѣдан-
ната му, както ся казва, живостна и хра-
бра французска войска ще прослави и фран-
цузекото имя. Всичко това му придаде
новы силы, даде му во-здрави надежды
за салукъ на политикѣтъ му, а още и
за оздравленіе на расклатенныѣ нѣкакъ
си основы на династіѣтъ му. При това,
не ли оппозиціята, за да осѣди полити-
кѣтъ му, припасяше ежедневно за при-
мѣръ *Садовъ* заедно съ Мексико? Напо-

ваха тѣзи заблѣжки. Но ето че ся появява и кандидатурата на Хохенцолерн за Испанскій тронъ. Наполеонъ, съблѣвѣвъ въпрочемъ и отъ лица дѣятелны и просвѣтѣны, политическѣжъ способностъ общо на които турягъ въ сумнитіе, провъзгласява внезапно бой противъ Пруссіѣ.

Въ провъзгласиеніе-то, което той чаше
отпрати до войскаѣтъ си казва, че отива
въ Германіѣѣ да основе миръ траенъ вър-
ху свободиѣѣ на нѣмскыѣѣ народности.
Ако да не знаеше человекъ истинаѣѣтъ
причинаѣѣ на тойзи бой, това тъмно и не-
опредѣлено израженіе было бы съвсѣмъ
несъобразно съ яснотаѣѣ на французскыѣѣ
языкъ. Какъ да е, бойтъ ся пріе и отъ
Пруссіѣѣ, и днесъ вече телеграфыѣѣтъ не-
прати друго освѣтъ да съобщава военныѣѣтъ
крѣвопролитны приключенія, и свѣтътъ раз-
дѣленъ по симпатіяѣѣ и по интересы, чака
негъръливо съдѣствіеѣѣ на тѣзи борбѣѣ,
която или ще възвизни Наполеона и ще съ-
круши народното дѣло на графъ Бисмарка,
или ще прослави политическыѣѣтъ способ-
ность на тойзи въ всякой случай сла-
вень мѣжъ и ще ослаби Франціяѣѣ и дис-
панаѣѣтъ французскѣѣ дипломатіяѣѣ.

Пруссія не можеше и тя да откаже бойтъ. Тя олицетворява единъ идеѣкъ силно развитъ помежду пѣмцѣтъ, идеѣтъ за политическото съединеніе. И въ Севѣрънѣтъ и въ Южнѣтъ, и въ Западнѣтъ и Вѣсточнѣтъ Германія тая идея се е въдѣлявала въ умѣтъ на народа, и вѣтролно е че што искусна хуждостранна дипломация, што ужасны боеве ще могатъ възпрѣти осъществленіето ѳ. Партіи нѣма много и тѣ често се паяиратъ въ живо разногласіе, но гошматга цѣль е еднаква — и тя е съединеніето.

Чудно и достозабѣжително нѣщо въ исторіѣтъ на народытъ! За да ся раз-
вие въ единъ народъ идеятъ на съеди-
неніеѣго трѣба повече вѣрѣе и по-гольмо
образование нежели за всѣко друго уст-
ройство въ обществоѣго. Колкото за вѣрѣ-
е, остарѣлитъ въ Европѣ Пѣнци имали
сѣ доста, а образованіеѣго имъ е нѣщо
извъредно за да не кажемъ и единствен-
но въ цѣлѣ Европѣ. Огъ единъ вѣкъ на-
самъ умственното развитіе направи та-
квыѣ бѣзвы и голѣмы крачки, щото и
най-незгодныѣ имъ противници охотно
припознаватъ върховенството имъ по той-
зи прѣдмѣтъ върху другыѣ народы. Но
колкото развитіеѣго растѣше и ся распро-
стративаше, токозь узрѣваше и идеята
за народното обединеніе. Тази идея кра-
снорѣчиво ѣкъ подкрѣпяхъ изящны фило-
софы, и принципателны историчы, и вто-
душевляющы поеты и прочуты законовѣдцы.

Боеве-тъ и побѣди-тъ на Наполеона
Его прѣвъ-годиныи 1805, 1806, 1807,
вѣсто да разслаби, напротивъ уявки тѣхъ
идеѣй. Трѣбаше само за осмѣиственіе
ѣ, както за много други работы, на той-
зи свѣтъ, една рѣка тежка, единъ умъ
силенъ, една воля желѣзна. Тѣхъ три и
ѣда принесе ги на Нѣмскыи народъ ма-
ловажното прѣди малко вѣсто, а днесъ
тѣхъ силно Прусско царство. То оше въ
1814 на *Ватерло*, прочуто въ Белгійи
поле, дѣто ся съкруши колосалната сила
на Наполеона, показъ дѣломъ какво мо-
же да излѣзе отъ единъ народъ просвѣ-
щенъ съ войска тѣхъ добръ устроена. Огъ
тогазы, очитъ на дѣло Нѣмско ся обръ-
нахъ къмъ Берлинъ, просвѣтеникъ сто-
лицъ на Пруссіи, дѣто при томъ цѣвѣ-
ше чрѣзвычайно и науката по всичкыи
ся расклоненія. Пруссія сѣдователно не
ся бѣ днесъ само за да уважи собствен-
нѣтъ си земя, бѣе ся оше наедно съ

дѣлѣ народныя идеѣи, която, впрочемъ, ся
напълно осмѣстива съ время и въ оазиси
благородныя Французъ, която днесъ ся борѣ
помежду съсѣдытъ си, желающа да ги
държи, колкото е възможно, раздѣлены
помежду си, при всичко че тѣ принадле-
жатъ на една иъа народность, по языкъ,
по исторіи, по нравы и по стремленія.

При всѣхъ тѣхъ, нека бѣдѣть беспри-
страстны, и двѣтъ страны ся бѣжтъ за
своѣхъ политикѣхъ. Франца мысли че нейното
благоденствіе и нейната политика, губятъ
много отъ възвишеніето на одиѣ близу до
нейѣ силнѣхъ Пѣмскѣхъ държавѣхъ и старае ся
да прѣдварѣ това пѣщо, Пруссіѣхъ отъ
другъ странѣхъ, мысли на едно съ цѣль
почти Пѣмскый народѣхъ, че врѣме е вече
за общо добро, да ся избави тойзи до
прѣди малко тѣхъ раздѣленъ народѣхъ отъ
всяко друго вліяніе, и че е и доста про-
свѣтенъ и доста силенъ да върви вече
самъ въ пѣтытъ на цивилизациѣхъ, да-
же да води и другиѣ подиръ него си.

Какъ и да е, понеже въ политикѣтъ въобщѣ сѣ зимать подѣ вниманіе държавнытъ интересы повече оутъ абсолютизмѣтъ правдѣ, не може чловѣкъ да обещди строго нито еднѣтъ партіи нито другѣтъ, при вспѣко че въ най-горящій бѣой по рѣтъкъ Рейнѣ, види сѣ, въ общѣ че Прус-цытъ намѣрають повече снѣпатѣ. Тѣзи снѣ-патѣи може до нѣкъдѣ да сѣ и благосло-вны и справедливы. Французскый народѣ е народѣ живостей, обичивѣ, благо-роднѣ, великодушнѣ, и въ Францѣ почти исключительно сѣ породихъ и развѣихъ то-козъ общественны въпросы, които инто-ресувать тѣй много чловѣчествово. Но по нещастію французската политика въ тѣзи послѣдни врѣмена сѣ показа често не-справедлива и нѣкакѣ си твърдѣ самолю-бива. Тя провъзгласи нѣколко добры на-чалѣ, но ги приложи и сподѣйствува за приложение-то имѣ дѣто пакѣ ти сама искаше.

Отъ другъ страна борбата между Францъ и Пруссійа е свършено борба между католицизъмъ и протестантизъмъ, между независимиятъ пѣмскъ философія и исторически-тъ прѣданія на старъ-тъ политико-религіозни школи въ Францъ.

Жители свободолюбивы в неутражня-
тъ по тойзи бой Отоманскъ държавъ, ный
Българитъ стоимъ беспристрастни зрители
на това исполнено въ девятнаесетый
вѣкъ, между двѣ отъ най-цивилизовани-
тъ европейскы държавы, предприятіе,
политическыя слѣдствия на което ще сжъ
въ всякой случай значителны. Но пека не
забравимъ че и ный си имамы навный БОЙ,
когого, подъ руководствомъ на Правитель-
ството ны, трѣба едностойно да слѣду-
ваме. Тойзи бой е борбата ни противъ
ПЕВЪЖЕСТВОТО, хроническыя язвъ на
Българіиъ.

Марко Д. Балабановъ.

Народъ и Народность.

(Извлеченіе отъ мыслѣтъ на Ив. Маіореска.)

Опрѣдѣленіе на идеѣтъ Народъ и
Народность.

Думата *народност* от корена *родъ* и глагола *разядамы* показва явно, че съществено разбираме групи от хора от един кръв, т. е. хора които имат едно и същото начало, едно и същото произхождение, потекло или корень-изражение, които представляват един и същ идеал

Когато прочее, поискаме да опрѣдѣлимъ народносттажъ споредъ словопроизведението на думката, ще кажемъ: *сборъ, на хората или на групата отъ хора отъ едно произхождение, или отъ една кръвъ*, и туй опрѣдѣленіе ще бѣде тѣсно.

Него обаче не можем го прие за логично, тѣсно, защото крѣвта и происхождението, ако и да сѣставляватъ отличителна чѣрта, по които народитѣ отличатъ различаватъ сѣществено помежду си, тѣ все изказватъ пѣщо си, което не се подлага на нашето непосредствено осматрѣние, пѣщо си сѣмнително, което има нуждѣ отъ другоаче доказателство, а туй не е лесно да се направи.

Колкото за крѣвта и именитѣ, врѣхъ чистотѣтъ на които бранителитѣ на народноститѣ турѣтъ толкова основаніе, и която може се анализира, бариѣтъ, съпомощѣ на химикѣтъ, нейната еднаквост не може се доказа, защото, ако приѣмѣтъ даже, туй чтого е невѣзможно, че науката бы сполучила да познаѣ колко драмове чиста (оригинална) крѣвъ има въ житѣтъ на едно кое-да-е лице и колко чюдѣа, сѣкы вижда, че да се докаже съ този начинъ еднаквостѣтъ на крѣвта въ хората отъ едик цѣлъ народностъ е една безсмислица.

Освѣтъ туй израженіята: еднаквостъ въ крѣвта или еднаквостъ въ происхождението, неопредѣляватъ на пѣлно различіето на народноститѣ, защото повече народности могатъ се теги отъ сѣмѣтъ крѣвъ, както на пр. Българитѣ, Сръбитѣ, Чехитѣ и Руситѣ, сичкы отъ славенскѣ крѣвѣ, и сѣка отѣдно да образува особенѣкъ народностъ.

Сѣдователно горѣпоказанитѣ израженіа не могатъ служи за отличителна чѣрта въ опредѣленіето на народностъ. Отличителната чѣрта е *языкътъ*.

Въ предѣлитѣ броеве на Македонѣкъ показанѣ, че конечното раздѣленіе на човѣшкѣя родъ на отѣдѣны и различни помежду си личности, е дошло съ появѣваніето на различнитѣ языки.

И наистинѣ само языкъ-тъ различава народѣтъ сѣществено и на пѣлно единѣ отъ другѣ. При туй языка е иѣщо си подложимо подъ нашето непосредствено осматрѣние и пѣма нуждѣ отъ другѣ доказателствата на своето сѣществованіе, происхождение и природѣ. Той може ни да сѣдователно отличителна-тъ чѣртѣ за едно логическо опредѣленіе.

Какво иѣщо е, прочее, народностѣта?

Народностѣта е сборѣтъ на групѣтъ отъ хора отѣдѣны отъ другѣтъ групѣ по собственѣтъ или матерѣтъ языкѣ. Това е опредѣленіето на идеѣтъ народностъ.

На отличителна чѣрта: языкъ, най-прибавихме прилагателното *матерѣтъ*, и това направилихме съ причинѣ, защото другогаче горнетѣ опредѣленіе бы се приложило и на онѣзи групѣ отъ учены, по отъ разны происхождения хора, които на писмо и на говорѣ употребѣляватъ чуждѣ языкъ, на пр. Латинскѣ. Отъ тѣзи точкѣ, този класъ хора бы могѣлъ да се приброи за тѣло, личность отѣдѣна морално отъ другѣтъ класове хора, и то по единѣ языкъ мрѣтътъ, който не принадежи никому исклучително но е само единѣ языкъ на класа на ученитѣ, който класъ не можемъ никѣга зе за народностъ безъ да направимъ безсмислицы. Нужно бѣше прочее, да се опредѣли потѣчно характерическѣтъ чѣртѣ съ епитѣта *майкина*.

Групѣтъ отъ хора, что различаватъ отъ сичкѣтъ другѣ съ собственѣтъ си майчинѣ языкъ, сѣставляватъ по силѣтъ на този едно иѣщо особенно, но еднородно, само по себе и само за себе, лице иѣравствено различно отъ другѣтъ. И тѣй, *народностѣта е иѣравствена личность на хората групирани и отѣдѣны отъ другѣтъ по собственѣтъ или майчинѣ языкѣ. И чювството на тѣзи иѣравственихъ личность сѣстои въ убѣждението което имаме, че сичкы онѣзи които говорѣтъ сѣщѣа мой майчинѣ языкъ, сѣ отъ сѣмѣтъ народностъ съ мене, че сичкы сѣ членове или сѣставны части на сѣмѣтъ народностѣтъ, на сѣщѣото цѣло, тѣй сѣ съ едик рѣчѣ: плѣтъ отъ моѣтъ плѣтъ, кость отъ моѣтъ кости, крѣвъ отъ моѣтъ крѣвъ. Безъ туй убѣждение сичкѣтъ думы за народъ и народностъ сѣ праздны думы.*

Въ предѣдущето забѣлжихме че и до сега не сѣ е намѣтило логическото

сѣвѣнитѣ мажѣ на образованитѣ народѣ не знаѣтъ въ что и сѣ что сѣществуетъ една народностъ, а сѣдѣ. и кое е характерическѣтъ чѣрта въ тѣзи идеѣ. Днесъ намирамѣ тѣзи идеѣ и у френцитѣ, у които сѣ е развила повече въ политическѣтъ смисѣлъ. Това сѣщото е и у Германѣтъ; побѣдата при Садовѣ само тури до иѣдѣ тѣзи идеѣ врѣхъ почватъ на бѣдѣщего иѣ въплѣтѣваніе. Прѣди тѣзи епохѣ, въ 1848 г. оше цѣвѣтъ на Германскѣя народъ, неговѣтъ пѣрви литератори и политичѣ, сѣбраны въ Франкфортѣ, приложилихъ началото на народноститѣ по единѣ тѣврдѣ себелюбивѣ и удушнителнѣ начинѣ, защото неирѣхѣ присѣдинѣніето на чисто германскѣтъ земли, като графствата Лимбургъ и Холстѣнѣ. които принадлежахѣ тогачѣ на другѣ царства, но декрѣтирахѣ присѣдинѣніето на Познанѣ (часть отъ старѣтъ Польшѣ) на които Виѣнский конгрѣсъ бѣше обѣщѣвалъ особенѣкъ независимостъ, особенно политическо сѣществованіе, независимо отъ сѣмѣтъ, инициѣтъ за главѣ самы Пруссѣйскѣ царѣ. Тѣй сѣщо когато Италіа на 1848 плувашѣ въ крѣви за да издрѣа изъ рѣцѣтъ на чюдѣото владѣніе чисто Италіанскѣтъ земѣ, Франкфортскѣтъ парламентъ рѣкопѣсѣше на думѣтъ на Генерала Радовичѣ, че р. Минчио е границата на Германіѣ. Ти днесъ даже, въ спасителното 1870-то лѣто сѣ крѣвѣ искупѣна поруганіа на чюдѣтъ за языкѣтъ на едно пѣлно обединѣніе на цѣлы Италіанскѣтъ элементѣ и присѣдинѣніе на сичкѣтъ иѣ откъснѣтъ земѣ.

При сичко това, когато знаменитѣ философѣ Фихтѣ, въ своитѣ прочуты слова, кои отиралихѣ кѣтъ Германскѣтъ народностъ въ пѣрвѣто десятилѣтіе на този вѣкъ, выкаше и повтарѣше: Вѣй, само вѣй сѣ тѣло еднородно; народъ, защото вѣй само имѣте вашѣ сѣ языкъ,“ да ли въ тѣзи думы не турѣше элементѣтъ на едно логическо опредѣленіе на народностѣтъ? такожде и въ простолуднѣ-тъ Артювѣкъ пѣсѣнь: „Кое е отечествѣто на Германѣца?“ отпѣва „Отечествѣто на германѣца тамъ дѣто звучи языкъ му“ показѣва, че поетѣтъ могѣлъ да опредѣли идеѣтъ народностъ!

Но единѣтъ и другѣтъ сѣрѣшихѣ: Аритѣ, защото не прави различіе между отечество и народностъ, и Фихтѣ отъ голѣжѣтъ сѣ ревностъ да даде само на Германѣцѣтъ правѣто за да сѣ наричатъ народъ, защото тѣхнѣя языкъ само былъ истинско еднороденѣтъ и чистѣ, а другѣтъ языци просто смѣшеніе.

При сичко това остава обаче доказано, и днесъ цѣлѣитѣ свѣтъ признаѣва, че единѣствѣното сѣществено иѣщо, по силѣтъ на което сѣществуетъ единѣ народъ, е неговѣтъ языкъ.

Языкѣтъ въ отношеніе кѣмъ народностѣтъ и въпросѣтъ на происхождението.

Сѣдѣствіето отъ предѣдущитѣ умозаклѣченіа е това: Ако и малѣнна да сѣ си опредѣлили добѣръ плѣкъ за народностъ, сичкѣтъ обаче, които сѣ мыслѣли серіозно врѣхъ туй питаніе, разумѣватъ, че языкѣтъ и народностѣта сѣ неразѣльны една отъ другѣ. На онѣзи пѣкъ които не сѣ мыслѣли никѣга зрѣло врѣхъ този предѣмитѣ, ще предѣставимъ два факта: пѣрвѣй е, че у сичкѣтъ дѣржавѣ дѣто разны народности сѣ борѣтъ за припознаваніето имѣ, борбата начѣва сѣкога съ прѣніята за языкъ; вторѣй фактъ е, дѣто у много народѣ, и въ разны врѣмена думѣтъ народъ и языкъ были сѣ и сѣ днесъ оше еднѣзначущи. Не само въ Св. писаніе, но даже и въ старѣтъ нѣ книги думѣта языки стоѣ наѣмѣсто народѣ. И другогаче отистина неможе да бѣде.

Языкѣтъ, като викинемъ и изучимъ добѣръ работѣтъ, не е друго ниѣщо отъ *вѣлѣкѣностѣтъ*, тѣй да кажемъ, и *въплѣщеніето на нашѣ вътрѣшнѣ дѣхѣ*. Онаѣ гыгантѣтка сила, она Юпитѣръ, умѣ, разумѣ, или разсѣдѣкъ, дѣхъ, както щѣте каже-те, който има за сѣдѣлѣще въжѣрѣшнѣтъ или природѣ, и особенно тайното святѣлище на главѣтъ, прави и разѣла, по-права и отново разѣла и по този начинѣ захѣща и твори свѣтъ, идеѣ, не може да оживѣ дѣятѣлностъ-тъ сѣ и неможе да заяѣи сѣществованіето-то сѣ

посочѣва вътрѣшнѣя ни дѣхъ, и защото произнасамѣ и гласѣ, когато чюпимъ на думы, то сичкѣтъ чѣсти на физическѣя ни организмѣ, служащиѣ сѣ съ атмосфернѣя въздухъ, спѣмагатъ въ туй иѣщо. Языкѣтъ е оше и най-живѣта, най-изра-зѣтелната и истинната икона на нашѣтъ индивидуалностъ. Отъ тука могатъ сѣ об-ясни и горѣ помѣнитѣ два факта; отъ тука може сѣ обясни и изрѣченіето: Сплѣтъ на чѣляка е самый чѣлѣкъ.

Се отъ тука можемъ разбра какѣва горѣчѣна сатира сѣдѣржатъ талейрановѣтъ думы, че языкъ е былъ даденъ на чѣляка за да сѣ скрѣпа истинскѣтъ сѣ мыслѣ. Явно ставѣ, сѣдѣво, като дѣнѣ, че чѣлѣкъ иѣма ниѣщо собствѣнно, ниѣщо индивидуално, ниѣщо по-зѣдушевно отъ языка сѣ.

Туй чтого е вѣрно въ отношеніе на едно лице, вѣрно е и въ отношеніе на иѣравствѣната личность, които нарича-ме народъ.

Народнѣй языкъ е иконата на лич-ностѣтъ на народа, който го говори. Единѣтъ народъ сѣществуетъ съ языкъ сѣ, т. е. додѣто сѣ спѣзва прадѣдовѣтъ языкъ; чѣмъ забравѣ този языкъ, той изчѣзва испомежду народѣтъ, макарѣ, че може да спѣзи оше иѣкое имѣ, иѣкое прѣдѣ-ніе или другѣ характерическѣ знаѣкъ.

Тука може да ни възрѣжатъ, като ни посочѣтъ на Еврѣнтѣ като на народностъ отѣдѣна отъ другѣтъ безъ да сѣ имѣтъ свой народѣнѣ, матерѣнѣ языкъ. Знаѣмно е, че днешнитѣ еврей иѣмѣтъ нѣто Би-блѣйскѣя языкъ, нѣто Талмудскѣя, нѣто пѣкъ иѣкой другѣ произлѣзѣлъ отъ тѣзи; тѣй говорѣтъ языка на земѣтъ, въ които сѣ живѣли повече вѣкове. Нашѣнскѣтъ еврей говорѣтъ Испанскѣя языкъ, еврейѣ които насѣляѣватъ повѣче Сѣв. Еврѣпѣ говорѣтъ разѣлаѣно Германскѣя языкъ, другѣтъ другѣ языкъ.

Сѣществованіето на този народъ от-истинѣтъ че ни прѣдѣстаѣ едно изѣвпрѣ-дно и аномално явлѣніе. Да не изгубѣ-ме обаче отъ видѣ, че по причинѣ на теократическѣтъ конституциѣ подѣ коѣ-то живѣ толѣкова вѣкове този народъ, индивидуалната му свѣстѣ сѣ е разѣла-ла у него не чрѣзъ языкъ, единѣката горѣ-икона на индивидуалностѣтъ, но туку са-мо чрѣзъ вѣрѣтъ, иѣщо, което гы по-добѣрѣ отѣдѣлихѣ отъ Арабѣтъ, Сирѣйцѣтъ, и др. които имѣхѣ или иѣзахѣ тѣзи по-языка.

Друга една причина намирамѣ зѣ ин-стинѣта на чѣляка да охѣняѣ себе сѣ. Естѣственно е, сѣкы народъ какѣто и сѣ-ко лице отѣдѣно, което окрѣпѣне ведѣжѣтъ въ самопознаѣніето, да сѣ оцѣняѣва и па-стри тѣкѣмо онѣзи единѣствѣны свойсѣва, по които сѣ различѣва той по-добѣрѣ и повече отъ другѣтъ, т. е. онѣзи, които изражѣватъ по добѣрѣ неговѣтъ индиви-дуалностъ. А туй у Еврѣнтѣ е сѣкога была релиѣкѣтъ, вѣрѣта.

Тѣзи двѣ наблюдѣніа сѣ доста за да сѣ обяснимъ туй което ни сѣ показѣва на прѣвъ погледѣ съѣвѣтъ изѣвпрѣдно у е-врѣнтѣ. Като земѣмъ обаче по-отѣдѣлу работѣтъ, не можемъ да кажемъ че Ев-врѣнтѣ сѣ съѣвѣтъ иѣшени отъ собственѣтъ языкъ, защото учѣтъ старѣя библиѣскѣя языкъ, или по крайне-мѣрѣ талмудскѣя когыто влѣзѣватъ въ школѣ, сѣтѣ и язы-циѣтъ что сѣ усвоили отъ другѣтъ наро-ды, еврейѣ гы прѣправѣтъ съобразно съ гѣніѣ сѣ. Германскѣя языкъ, на пр. тѣй сѣ го изѣбѣили толѣкова много чтого, какѣто го говорѣтъ, малѣнна Германѣи бы имѣтъ разумѣли; за да имѣтъ разумѣе чѣлѣкъ трѣба да го учи специално.

Какѣто и да е тѣзи аномалѣ не по-врежда туй чтого е явно като дѣнѣ т. е. че една народностъ въ сѣщѣи смисѣлъ на думѣтъ сѣществуетъ само додѣго сѣ-ществоѣва и нейнѣя собственѣтъ языкъ, и че, сѣдѣ. языкѣтъ и народностѣта не мо-гѣтъ сѣ отѣдѣи една отъ другѣ.

Языкѣтъ е и най-сѣлѣпѣй историческѣ документѣ и единѣчѣкъ живѣ источникѣ за истѣриѣтъ на единѣтъ народъ. Като икона най-вѣрна на гѣніѣ и индивидуалностѣ-тъ на народноститѣ, като постоянѣнѣтъ и вѣченѣтъ отѣвѣтъ, языкѣтъ въспроизѣжда фазѣтъ прѣзъ които е минѣлъ единѣтъ на-родъ и показѣва влѣдѣніа что е прѣтѣр-пѣлъ той отъ другѣтъ, какѣто и влѣдѣніето

на врѣхъ минѣлото на единѣтъ народъ. Языкѣтъ, най-сѣлѣпѣ, сѣдѣржа единѣствен-нѣя вѣренѣ и сигурѣнѣ аргументѣ за про-исхождѣніето и родѣството на единѣтъ на-родъ, какѣто и за относѣтелнѣтъ чистѣтъ на пѣрвѣродѣитѣ му крѣвѣ. Тѣя истина е отъ голѣмѣ важностъ, като сѣ земе въ внимѣніе, че и днесъ има много хора, които вѣрѣватъ, че происхождѣніето на е-динѣтъ народъ може сѣ доказа съ свѣдѣ-телствѣта на писатѣлитѣ.

Сѣко свѣдѣтелство отъ тѣзи природѣ колкото и да бѣде знаменитѣ писатѣлѣтъ, колкото и авторитѣтѣтъ му да бѣде голѣмѣ не е ниѣщо друго отъ едно прѣдметно о-цѣненіе отъ едно лично мнѣніе, което не може да има цѣлѣ. ако да не бѣде под-крѣпѣно съ пробы зѣты отъ народнѣя я-зыкъ, или, по край пѣй-мѣрѣ, не сѣ докаже че писатѣлѣтъ е познаѣвалъ языка на народа за когото говори. Тѣй на пр. когато Страбѣнѣ казѣва, че Гѣтитѣ и Дѣ-циѣтъ сѣ сѣ единѣтъ народъ и че говорѣтъ единѣтъ языкъ, неговѣто свѣдѣтелство не рѣшава ниѣщо, защото не е подкрѣпѣно съ пробы отъ языка на тѣзи народѣ. Сѣ-тѣй никѣдѣ не е доказано Страбѣнѣ да е познаѣвалъ отъ виждѣніе тѣзи два наро-да, а оше по малѣко да е познаѣвалъ и я-зыка нѣтъ. (Смѣди) В. Иконоѣова.

Исѣнтѣніа.

Въ минѣлѣтъ четвѣртѣтъ сѣ свѣрѣшихѣ испѣ-таніа-та на учѣницѣ-тъ въ Англоамериканско-то училище Робѣртѣ Колѣжѣ на Беѣксѣ, въ което, какѣто сѣ знаѣ, има до 38 Българѣтъ учѣницѣ. Спорѣдѣ уставѣтъ на училищѣто въ този посѣдѣнитѣ дѣнѣ на испѣтаніаѣтъ, учѣ-ницѣтъ които ще поставѣятъ въ посѣдѣнитѣ го-динѣ сѣ задѣжѣны да сѣкажѣтъ отъ себе сѣ по едно слово врѣху единѣтъ кѣкъѣ да е прѣ-дѣмѣтъ. А тѣкѣвъ сѣ были пѣтѣна отъ нашѣтъ Българѣта, които сѣ и говорѣли врѣху сѣдѣдѣущитѣ прѣдметѣ.

1-во. П. Тапѣлѣшовѣтъ за *Влѣдѣніето на Ма-темѣтикѣтъ врѣху наукѣтъ и искусствѣта*, което той тѣврдѣтъ добѣръ разви. Въ пѣрѣвѣтъ часть на словѣто сѣ Г. Тапѣлѣшовѣтъ разѣлаѣ какѣ Матѣмѣтикѣта е имѣла влѣдѣніе врѣху на-укѣтъ, и доказа че Матѣмѣтикѣта е была, е и ще бѣде краѣгѣлѣнѣй кѣмѣтъ на изѣмѣтѣра-ніа и осѣврѣшенѣтъ на наукѣтъ.

2-ро П. Гѣшовѣтъ учѣникѣ отъ Пловѣдѣтъ казѣва сѣ надеждѣтъ на единѣтъ младѣ Бѣл-гарѣнѣ въ отношеніе кѣмъ народѣтъ му. Сѣбѣзъ едно кратко вѣведеніе той разѣи прѣдѣмѣтъ и казѣ, че надеждѣтъ на единѣтъ младѣ Бѣл-гарѣнѣ сѣ пѣрво да виѣдѣ отечѣствѣто сѣ да е на добро сѣстояніе въ релиѣгиозно отношеніе, и второ да напѣрѣде отъ кѣмъ въспѣтаніето и образованіето.

3-то П. Сѣвѣйковѣтъ учѣникѣ сътъ Трѣвѣнѣ. Прѣдѣмѣтъ му бѣше *Тѣрѣговѣта като срѣд-ство за разѣпространѣніето на цивилизѣциѣ-тъ*. Г. Сѣвѣйковѣтъ пѣрво направи едно вѣзѣ-деніе въ което изѣясни що е цивилизѣциѣ, а кои сѣ по-главнѣтъ дѣнгѣтелѣ на цивилизѣ-циѣтъ. Посѣдѣ показѣ какѣ тѣрѣговѣта е най-добро сѣрѣдѣство чрѣзъ което могатъ сѣ сна-бѣи по главнѣтъ потрѣбѣности за потѣкъ кѣмъ цивилизѣциѣтъ на единѣтъ народъ, и най-посѣдѣ сѣрѣдѣства за образованіето и напѣрѣдѣкъ кѣмъ учѣніето и цивилизѣциѣтъ на единѣтъ народъ.

4-то. Ст. Панѣретѣвъ учѣникѣ отъ Сѣвѣнѣ. Прѣдѣмѣтъ му бѣше *Логѣката на Никоѣизѣ-циѣтъ*, или *какѣвъ уроѣкъ можемъ да из-вѣсѣчѣмъ отъ неѣ*. Прѣдѣмѣтъ който Г. Панѣ-ретѣвъ добѣръ бѣше изѣложилъ и добѣръ го сказа прѣвъ публиѣкѣтъ.

5-то. К. Стоѣловѣтъ учѣникѣ отъ Пловѣдѣтъ. Прѣдѣмѣтъ му бѣше *Мѣлѣчѣніето на Исто-рѣйѣтъ врѣху Бѣлѣарскѣтъ народѣ*. Г. Стоѣловѣтъ изѣложи най-добѣръ кои сѣ были причинѣтъ на това, той говори вѣтѣсѣто, и неговѣто слово възбѣди любѣопѣтѣство у присѣдѣвѣущитѣ. Той расѣправи че мѣлѣчѣніето на истѣриѣтъ за Бѣл-гарѣнѣ е произлѣзѣло отъ собственѣтъ ха-рактерѣ на Сѣвѣнѣнѣ въобщѣ, и частно на Бѣлѣгѣритѣ, че характерѣтъ имѣ не былъ войнѣ-ственѣтъ и рѣтолюбѣвъ, а напѣрѣтивѣтъ тѣхъ, като приложи че тѣ не были страхѣлиѣ по приѣбѣ-вали до войнѣ само тогѣвъ когато виждѣли за пѣжно. И посѣдѣ говори за лѣужѣжѣтъ и непра-ведѣна подѣтѣкъ на грѣцѣнѣтъ имѣперѣтори и па-триѣрси, спрямо Бѣлѣгѣритѣ.

Словѣта сѣ свѣрѣшихѣ и всичкѣ присѣ-ствѣущи сѣ въѣхѣшеніе възѣрѣкопѣсѣкахъ на мѣлѣдѣтъ новѣ дѣнгѣли които сѣ гѣтѣватъ да бѣдѣтъ дѣнгѣтели на Бѣлѣгарскѣтъ народъ кѣмъ напѣрѣдѣкъ и просѣвѣненіето.

Всичкѣ Ангѣличѣни останѣхѣ и благодарѣни и задовѣлили отъ тѣзи сказаніа. Тѣ много сѣ радѣвахѣ и сѣ чюдѣхѣ какѣ тѣзи Бѣлѣгарѣта сѣ могли да сѣчинѣтъ тѣкѣвъ сказаніа, на единѣтъ чюдѣтъ тѣвъ языкъ, а оше повече като виѣдѣхѣ, че тѣ бѣхѣ написѣны въ чѣстѣ Ангѣлѣйскѣтъ стилѣ, ясно и правѣлно. И мнозина отъ тѣхъ отпра-вѣхѣ благопрѣйѣныи прѣвѣтѣствѣа кѣмъ сѣвоѣстѣ-зѣтелѣтъ и кѣмъ всичкѣ отѣдѣчѣниѣся учѣницѣ, които бѣхѣ повѣсѣто Бѣлѣгарѣта. Америкѣнѣ-

цето си не смя до сущъ въ отчаяніе, спореа Англійската поговорка. „Не сполучи ли съ първо опытай си пакъ; и опытай си пакъ до като побѣдишъ.“ Това начало като присвоаважъ за себе; Въ расположіе сьмъ да възлѣзжъ и тая година на Прилѣпски Пананрь съ различни Български Учебници. Която община или училище ся нуждасъ отъ такъвъ видъ ястіе и пиіе, нека ся отнесе до подписавшиятъ въ Прилѣпъ.

Според мене, мисля да о свята длъжностъ, и почтено занимамъ човѣкъ да разпространява книжовността между народътъ си, и това е което ми насърчава да жертвувамъ златици си години (като особито посещавала за Македония) по планини и полѣта, само и само дано бѣхъ бѣлъ заслужилъ отъ чистъ на народътъ си. Ако и да нѣма още отъ насъ нѣщо издадено на свѣтъ но то си чака времето.

2-ро. Извѣстия ся на Публиккѣтъ яко бы
вмѣтъ нѣкой пизайдено нѣшо старъ, както н.
пр. Статуя отъ камыкъ, или отъ броджѣ, или
отъ друго нѣкое вѣщество; Антикъ сребрени
или златни; Камыкъ надписанъ съ непознаты
думъ както ся назиратъ нѣкой по-развалины,
Церквища, и по нѣкогымъ подлѣ земѣтъ като
оръжѣ или копѣйтъ. Нека ся отнесе до сж-
щыйтъ писмено или лично за откритый изъ,
на които ще ся плаща споредъ стойността
на прѣдмѣтътъ.

II. Т. Муссевичъ.

Какво ся нѣе на Австрія.

— Единъ Австрійскы вѣстникъ окаява съ-
столянето на Австрія така :

Ний само, — повърхно я съ вѣкоіа пла-
хостъ мѣтати погледытъ си въ този часъ на
Австріяжъ. И до сега още нищо извѣстно и рѣ-
шително ся не знае колкото за отнасянето на
нашего правителство въ тѣзи тѣжни обстоя-
тельства. . . . Но при всичко туй ний искавъ
имти за единъ часъ не можемъ да последуемъ
въ най скорѣтъ бажушето. Австрія е голъ-
ма но е малка въ склопѣтъ на народноститѣ
сп. — Поради умражною нейно минало, про-
тивѣять ѝ ся още старитъ оубѣи тежкоіа,
които наштитъ державни мѣстие не сѣ никакъ
въ състояніе да ги прѣодолѣятъ. Ний сега
повече отъ всякой другъ пътъ смъ побъркани
прѣдъ овѣзи парски думи що бѣ казаль вѣко-
га : — Viribus Unitis! — Съсъ съединени си.

Финансиалното наше състояние прави невъзможно и най-малкото наше помисленіе за нѣкоя наблюдателен корпусъ (войска наблюдатели). Ний не можемъ за сега да помислимъ и най-малкый аппаратъ кѣдѣ-годѣ на странѣ въ смѣсль на нашия кредитъ, тъй що нашата държавѣ въ тѣхъ тѣмъняхъ да не бѣде въ опасностъ да ся срупае пизъ нѣкоя урѣкъ. Нашата войска не е организована. Ний не имамъ ни единъ генералъ, на когото да може нарече да покони едно добро повѣреніе, и пакъ при всичкитъ добрихъ воляхъ на графа Баста кой може да ни ся поручи че не останемъ неутрализи, защото и най мирныйтъ не може да остане миренъ, кога това не е по волѣтъ на неговътъ немирень съездъ! И отъ давна е казано че ний никкога не сме добыли онова което ни е требало.

Съ наставаніето на този ужасенъ бой, дали ще туй дошаво време да си промѣкне и да не потопи нашитѣ изгледы? Дали ще устремената стрѣла да падне а покрывѣтъ надъ главитѣ ни да ся не сгрозомлѣ?! —

На тльзи горкы думы это какз герчиво
другз едины вьстникз отговаря:

«Туй сѣ хубави уметованія, прекрени вѣл-
скы чувствованія, които самы за себе си, за
своѣтъ хубавъ бѣдущность ꙗвляють истинность
исно говорить, на които не трѣба нищо нито
да додадемъ, нито да отнемемъ. — Врѣмето
прави и пакъ врѣмето събира, всякого всичкы-
тъ толковы-вѣковыи мѣкы, защото всичко що
е родило и вѣрено, то изи нагрѣлъ или по-
слѣтъ пропада и трѣба да пропадне. Духътъ на
врѣмето озари въ това столѣтіе всичкыгъ на-
роды съ электричныгъ си сиы, щото всякой
да распознае себе си и силѣтъ си како и
всичкыгъ столѣтими страданіи и несгоды, а тѣ
вече немогатъ лесно да ся повържатъ. Мину-
вать ся врѣмената на угнетѣніето и саможи-
вственото, духътъ на врѣмето и въ него на на-
родность не ся давать вече да ся притиснѣтъ
не ся давать вече да ся стегнѣтъ съ оковы.
Всякой днесь чистло ся обща че е живѣтъ, а
на живытъ народы нужно е свободно дыша-
ніе, свободно движеніе, свободно нагрѣдованіе.
Който възмизі случил ся е старѣлъ да по-
може на себе си немъ и Богъ те мх поможе»

— А ето какво напротивъ му друва другъ самозванъ политикъ за Австрія.

«Въ такыѣзъ обстоятелствѣхъ много да ся мудрува, що каже да ся лулува, и за туй ето азъ ще кажъ какво мислѣхъ за голѣмыѣ събытія когдо стѣпаватъ на свѣтъ. Азъ щъ си го кажъ, на ако щѣтъ ми ся и прислѣдъ».

Преди всичко азъ ще кажа че тъй мисля, че Австрия, ако и да ся приструва че ся бои отъ войнскитъ, но есически тя еднакъ иж чака, защото съ неймъ мисли за сега поже дѣлѣнѣ да постѣне: първо ще възложе да ся извлече изъ обвързаноститъ спрямо Чехитъ и другитъ народности, а другою што ся нацѣ вь случаи ако бойтъ излѣзе честито за Францъ че ще ся осамостѣи и чейнага надлежность вь Германіи както и заповсаніето а по-Дунавскитъ земи за награда. Тѣхъ казуватъ мисли дѣсь Бавстъ и другитъ цесара орга дипломати. Напротивъ азъ ако и да не съмъ прооркъ мога лесно да сполуча като мис-

на Репицъ, а Пруссія — горіміъ и долиміъ Австрііжъ съ единыъ дѣль отъ Тиролю. И кой ще да плаги за вѣсичко това? Никой другъ освѣтъ Австрія.

Сетатинийт бой можаше да ся избѣгне само ако да бѣ искала Австрія, но тя не рачи това, защото нейното днешно състояние е дошло до върхътъ на несносность и на опасно забравяване и споредъ Балстовитѣ убѣжденья, ней трѣба ѝ бой, както трѣба и на Наполеона III за да спаси и утвърди себе си и династіята си. Този послѣднийтъ такожде си налѣзъ за сполуча и прѣди бойтъ и сѣлѣтъ бойтъ за това: защото ще знаеже своѣйтъ ий-голъмъ боджъ, а сѣлѣтъ бойтъ, добылъ или изгубилъ, знае че си споразумѣе съ Пруссіи за смѣтъ на Австрія. . . .

— Маджарскыѣ вѣстники показываѣтъ като да ся болятъ отъ Славеныхъ въ Австріи изоб-що, а явкой отъ правительственныхъ посочывать отъ ладечъ съ прсыи и на Сербіи. Това стра-хуніи на правительственныхъ вѣстники ако друго не показва а го поне открыва слабость-та на държавата, която пропестича ний-вече отъ това че правительството е изгубило доверіе-то на народыхъ, та незнае съ кой какъ стои.

Едно съ което е и Вѣла и Пещѣ за чисто дѣсь е че Чехыгѣ твърдѣ студено ся държатъ, и наистинѣк че малко сы е гръжа за Австро-Унгаріѣ: Факто ся вижда отъ това. Вѣнскыѣ листове прѣвъ тѣзи дни поканихъ Чехыгѣ на дѣнно-го вѣрѣе да забравятъ вѣтрѣннигѣтѣ свѣсти, на което *Политика* (Чехскыѣ вѣстникѣ) отговори, че нѣма зашо да говори за „вѣтрѣнни спогодбѣ“ *Покрокъ* каза: че само псе-го бляжѣ оажзи тѣяжъ съ койго е битѣ“ а *Народни листи* казвахъ: че Чехыгѣ помнятъ що нѣмъ е выработилъ Австріѣ, и тѣй спряго това тѣ ще ся обхождатъ безъ всяко озьрта-ніе. Членгѣ въ койго говоригѣ за това *Народни листи* свѣршаха така: „Вы сте мнозина конто ся тѣй добрѣ гръжите за Австріѣ; о-стаѣте, што и нѣй като Чехы да ся погры-жыжъ малко за себе си, особенно сега въ та-зи годѣжъ епохъ въ койго ще излѣзе рѣше-ніе за политикѣтъ на нѣко столѣтіе.“

Политическо Обозрѣніе

Когато невинният чада на народа и надеждата за щастие на славят и на величието на отечеството си и от двѣтъ страни на Ревинъ си приготвятъ съ кръвтъ си да спасятъ общицата си и да отвържатъ належащата опасностъ, политикитъ на двѣтъ правителства си опитватъ какъ едни други да ся надмогнатъ прѣлъ общественото мнѣние на Европѣ, съ подкриваніе на симпатіи отъ другитъ правителства прѣзъ това дѣто да сторватъ едни врѣзъ други ужаснитъ отговорности на боля.

На тѣзи политически бѣтвъ сѣгнѣтъ да-
де прѣво Бисмаркъ, койго извади на двѣ единѣ
проектъ отъ ѣвѣкъвъ сѣ тапѣхъ трактатѣ, ко-
гого въ мирно врѣме Франца била ужъ прѣд-
ложена на Пруссїи, споредъ който Франца да
прѣзнаево присвоениѣтаkonto е направила тя въ
последнѣтъ бой и че ѣвѣла да сѣ противи въ
сѣединението на южно-германскѣтъ държавы
сѣсъ сѣверный сѣюзъ за което ако стане пуж-
да да му помогне и съ 300 хыл. войскѣ
противу Австрїи; но отъ своѣж странж Пру-
ссїи да улеси на Францѣ присвоението на
Люксембургъ, и да ѣ помогне ако сѣ запете
въ бой, като рече да сѣ присѣдинѣтъ Белгїи,
и на основаніе на тѣзи условїя да сѣ сключи
единѣ отбранителсѣ и нападателсѣ сѣюзъ
между Францѣ и Пруссїи.

Този проект от трактата скръгъ въ архивыгъ на Прусскаго правителство, Бисмаркъ го обнародва за да унизи и уничтожи Францъ съвършено прѣдъ общото мнѣніе. И наистинскъ появлението на този общителенъ за Францъ проектъ отъ трактата произведе го-големо раздраженіе противъ Францъ, както въ Австрія за нахъгованіето ѝ отъ Францъ, тъй и въ Англія за нахъгованіето на сжикатъ прѣзъ Белгія. Наполеоновото правителство наистинскъ поиска да ся опраздне, и кѣа че таквыя прѣдложенія была ужъ Пруссія направлява нѣкога съ на Францъ, но Императорътъ ги отворилъ съ прѣзрѣніе, и нито ги зель прѣдъ очи, като противны ужъ на благородны-та начала и чувства, отъ които си води Францъ въ новыя вѣчна. Но малцина повѣрвахъ испрво на увѣрѣнія на Наполеоновъ правителство, и едва сега само като ся поутиши общото мнѣніе, нѣкои зехъ да мислятъ по-нашироко и да си сумяватъ за искренностигъ на Пруссія.

Къкъ и да е, трѣба да исповѣдамы че прѣ-
дъ прусскыи генералы да спечелятъ еина кн-
ажество и да е побѣда надъ французскыи вой-
ска, Пруссекыйи дипломаты удари съ това е-
динъ кракъ на французскыи дипломаты, и
Франца не мадо изгуби и прѣтъ това още въ
силуицатиѣ на другыи правителства.

— Французского правительство като разбира е общото Европейско мнѣніе ся прогласи про-
тивъ него старое ся всякакъ да ся оправдае.
А това бѣше общирноаго прѣзвѣщеніе ся възва-
нъчнѣиът ся вѣстникъ единъ членъ, въ който
равняваще “бескорыстнаѣт ся и чловѣколюбивъ
оуликиа, на Фрицъ съеът ся своскорыстнаѣт ся и
всвоиселенъ политикъ на Пруссіа.” Званіи-
чнѣиът ся французскыиъ вѣстникъ споменува прав-
лолюбивът ся и утѣренна чачла, които с пла-
ноу всякого като правилникъ императорского
Наполеоновоу правительству; исказва скръбъ,

доказателства на приѣзство, възпрѣла Императора да сключи великото си мирно дѣло, и изброява беззаконіята на Пруссій прѣзъ послѣднѣиѣ години и кѣтвотпрѣзжденіята ѣкъмъ Юлѣи Германіи, на коѣто международното и независимо сѣществованіе заплаща та, поведеніе ѣкъмъ Даниѣ, отъ коѣто грабѣи съвернѣи Шлезвигъ, насилственото присѣдиженіе на Ханноверъ, на Хесъ, Нассау и на Франкфортъ безъ прѣдварително допытваніе мѣшѣието на населеніята, а най-послѣ обнасяніето на Пруссій къмъ владѣелитѣ на съвернѣи Германіи, които сѣ станѣли прости коронясани областоначалици. Истинѣи възникѣи като споменува за осужденіето на Австріѣи отъ Германіи и като придрѣва поведеніето на Пруссій къмъ Холландіѣ, Италиѣ и Русіѣи*) отъ коѣто на ѣвѣи области е турѣла Пруссія око, прѣдполага че Европа си заплаща отъ въспраніето на всемирнѣиѣ Монархіѣи на Карѣ V-го.

— “Сегошняя война на Французитъ протѣву прусситъ казва другъ единъ вѣстникъ не е толкозь неправедна както ся вижда отъ даденитъ причини. Слѣдствія на голѣмото наращеніе на Пруссіи е, ако не гибельно, а то е найбро твѣрдъ вѣдѣтелно за Франціи и за другы мѣста на Европѣ, както е бывало съ другы вѣкон държавы при другы обстоятелства. И ако да има вѣско различіа днѣсь между цивилизаціята на германцитъ и державитъ които подразумѣвамы, то е толкозь повѣдѣтелно това наращеніе на Пруссіи поради дѣятельностѣхъ и най-вече поради желаніето на Германцитъ за обогащаваніе, косто не е толкозь силно у другитъ народы. Който е минѣлъ прѣвъ Германскитъ мѣста, а най вѣче прѣвъ Пруссіи може да сѣдн за прѣвъзходството на Французитъ и Англичанитъ въ общественнѣхъ цивилизаціяхъ и въ благопрѣвѣтливостѣхъ и дооброгѣтъ кымъ иноземцитъ. Друго вѣско сѣ Германскитъ академіи а друго е Германскитъ народъ въ сравненіе съ Французскитъ и за кротостѣхъ си и пиятностѣхъ си както и за дооброволеніе си кымъ всички. Пруссіетъ е ученъ варварина. Това го казувамы кито сѣмъ виждали и живѣли между тѣхъ народы....

Бойтъ на Французскы противу Прусскытъ не е неправеденъ, стѣлѣтъ що зема почато отъ ничтожьнъ и безосноватъ поводъ. Той инаше да стане тугакъ ся подиръ Садовскытъ битвъ, но не станѣ пожеже не бѣше Франца пригответа. Бѣдущего на побѣдѣтъ не си знае. Ако ли сега ся видѣа че Германія пѣа по-много войска, чрѣзъ койможе се надмогне, може да ся мысли че и Австрія бѣше по-сила въ бойтъ протаву Прусскы, но пакъ ся побѣди. Никой не може да прѣсѣкаже бѣдущего на войнѣтъ, кога ся бѣйтъ два годемы народа. Ако Франца не ослабне отъ вжтрѣшнытъ ег раздѣления, които сѣ зацепа иай-годемытъ опасностъ, може да ся мысли че ако не падне не ще изгѣне унижена отъ този бой. Кокото за неутралностыгъ тѣ сѣ бѣсаи, щомъ една отъ двѣгъ заратены силы ся нахвѣри въ нужда да ги раскесе. Този бой не е мѣстенъ, но има общо влїаніе врьзъ всѣчкъ вселеннѣ. Симпатїигъ и интересыгъ на другыгъ народы не възможно е да останѣтъ недоволны. Отъ което то не е никакъ чудно да не дойде работата до общо сраженіе между два европейскы войны ставове, а отъ това всичка Европа да дойде до изнеможеніе, като Америка погълѣа малко по малко жиженныгъ и силы.

— По важнѣшъ отъ русскитѣ вѣсннцы не ся вжидать твърдъ благосклонно расположени къмъ Пруссіѣ. Франца, казвать *Биржевити видолости*, ся бие напистикъ за плев, когато единственната пружина на Пруссіѣ и Егонизмъ. До дѣто источникъ бѣй трайше, тя ся непрогаси, както трѣбаше, за Руссіѣ. На Парижскитѣ съборъ и на конференціѣтъ, която управляше лани гръцкотурскѣтъ расприѣ, поведението ѣ бѣше несопрѣдѣлено, равнодушно и двоеслично. Най-хладнокрвнъи Егонизмъ е бѣлъ всякогѣ пружината на Прусскѣтъ политикѣ, ли послѣднѣтъ ѣ боеве, недовѣрието ѣ къмъ Франца и къмъ Англіѣ, притореното ѣ приравненіе къмъ Руссіѣ и Испаніѣ. Можемъ да изумримъ Французскитѣ лгосево че нашитѣ симпатіѣ за Пруссіѣ не сѣтъ твърдъ горещи. А *Московскитѣ Видолости* писахъ. “Европѣ чѣтъ брѣкара единъ страшиѣ кризѣ, които се ѣтъ расклати отъ основѣ; и голѣми събитіѣ прѣдѣлежатъ, на които ходѣтъ и сабствѣната нѣкоя нѣможе да избѣри. Интересѣтъ на Россіѣ не ни приврзватъ къмъ нѣкоѣкъ отъ заратѣнитѣ дѣржавѣ. Можемъ да оставимъ и дѣтъ на собственнитѣ нѣмъ сили и на чѣстѣтъ нѣмъ. Въ едикъ толѣкъ знаменитѣ мнзутѣ вѣнка поспѣшка за чуждъ интересъ ще бѣде гибелна за Руссіѣ.....”

— Споредъ Вѣсникъ вѣстники южнага войска която подъ прѣводителството на императорскъ принцъ спечели вече двѣ побѣды състои отъ 166 хиляди мажѣ, отъ които 70 хиляди сѣ пруси, а другитъ Бавари, Вюртембергци и Баденци. Главната Германска войска подъ команджъ на принца Фридриха Карла която е наредена по край Рейнъ, при устието на Майнъ и която има за центръ дѣлжъ твърдинъ Магента състои отъ 180 хил. мажѣ. Двѣтажъ странъ на принца Фридриха Карла пазятъ генералъ Стаппенцъ, който води особена войска отъ 80 хил. души. Виттемфелдъ сѣ на

*) Това подбрътаніе за Русіей ся вижда да е раздра-
нило Петербургскійтъ Журналь, този органъ на Ру-
скаго кабинета забѣлжава на Французскійтъ вѣстникъ

реденъ съ 58 хил. души при долиѣ Ревелъ
други 58 хил. души води генералъ Филе-
шанинъ, който брани крайморіята. Резерв-
нойто вода великій князь Мекленбургскій,
сѣстои отъ 108 хил. души. Скупомъ своеру-
чнѣ прѣсмѣтаніе, Германската войска въ во-
енный походъ възлиза около 650 хил. ратни-
цы. Готовытъ за бой по границитъ француз-
ски войска споредъ прѣсмѣтаніето францу-
зскыѣ вѣстники възлизатъ до 375 хил. съ-
стоятъ резерв. Маршалтъ Мак-Маонъ е гла-
внѣй команда на южнѣж войска и си имать
около Стразбургъ. Безенъ главнѣй командъ
на сѣвернѣж войска былъ на Метцъ. Войска
та за извѣжаніе е оосѣдоточена въ Шербургъ.

Т Е Л Е Г Р А М Ы

Майансъ 4 Авг. (23

(Н. В. Пруссійскій царь на Царичкѣхъ Августъ)
Прѣлъ очнѣ на Императорскій прѣ-
ний свечелихмы днесь еднѣ свѣдѣжъ нѣ-
вѣхъ побѣдѣхъ. Вейсзѣмбургъ въ Ассаетъ, сѣ прѣ-
зе на пристѣжѣхъ (юрюшѣхъ) тѣхъ и Гезбергъ, 6
5-то и 4-то тѣло огъ нѣшѣжѣхъ войскѣхъ
2-то тѣло на Баварскѣхъ, сѣ бѣжѣхъ. Нѣмрѣ-
тельѣхъ обѣрѣжѣ на бѣжѣхъ, 500 перанѣхъ рѣбѣхъ
въ рѣжѣхъ нѣхъ. Зѣхмы однѣхъ топѣхъ, ~~и~~
стѣхъ сѣ шѣтѣхъ рѣхъ му. Французскѣхъ Гес-
сарѣхъ Аугъ, бѣдѣхъ убѣжѣхъ. Нѣхъ нѣмѣхъ сѣхъ рѣхъ
рѣжѣхъ Кирѣбѣхъ леко рѣнѣхъ. Мѣхъ рѣжѣхъ
(7) и 59 нѣстрадѣхъ гѣхъхъ загубѣхъ. Дѣхъ
жѣхъ Бога за тѣхъ пѣрво славѣхъ дѣхъ на сѣхъ
жѣхъ. Та Нека сѣхъ нѣдѣхъхъ на него за бѣдѣхъ
ВІДХЕЗІМЪ.

Медеротербатъ 4 Августъ — Съвѣтъ
князя побѣда за Южнѣмъ войска, нѣмцы
войска отъ 5-то и 11-то тѣло отъ прусскы
войска и 2-то отъ баварскы, прѣзекъ
пристапъ твърдытъ и горатъ Гейсбер
коато лежи задъ Вейзембургъ · отдѣленію
генерала Дюе отъ войска въ подѣ командан
на Макиахона сѣ отбѣснато и съвѣсъ
прѣснато, като напусихъ стантъ сѣ, генер
Дюе сѣ убить. Ний зехмы още 500 роби
наранены, изъ между които има много
ковци 4) ний зехмы единъ топъ; прусскы
нератъ Кигрбахъ сѣ леко раненъ; царскій
гигментъ и гренадертъ отъ 58-гж дивизіа
иматъ голѣмы пагубы.

Парижъ 5 Августа. Тяжъ сугрешіи
рлялъ Обиссиде не являя никакъхъ военнахъ си-
кажъ, прочее не е вѣрненъ слухъхъ кой сая
заде чьера за привеземіиго на Сапурухъ
Звацины новины. Три регимента вой-
отъ отдѣленіиго на Генералъ Дуге, в едина
гада конница ся нападиши при Вейзенбургъ
отъ непріятеля, които былъ по-многочисленъ
силенъ, като изгълъ отъ околицыхъ вичинахъ
горы; французскыи войски сж държали задъ-
кое врѣме, но послѣ ся оттеглили при ма-
нелъ Шенхенора, който командувалъ
Вичъ. Генералъ Дуге е убитъ в единъ толь-
днхъ въ рѣцѣхъ на непріятеля. Маршалъ
Махонъ е усрѣдоточилъ около тѣхъ мѣста
длыгъ които сж подъ него.

Берлинъ. 6 Авг. — Званичитъ телеграмъ отъ императорскій принцъ на Пруссіиъ Побѣдоносна битва близу до Вортъ, Маоитъ ся надви стьвершено отъ наст, почлмата часть отъ войскъкъ му си нащчакъ до Бичъ.

Нарикътъ 6 авг. — Борсати ся нямбра
голъма бъркотіи поради прѣснатѣтъ сѣмъ
за едно голъмо поражение, много събѣсъ
са случили придужено и огъ пѣвои изпѣви
и затваряици. Макъ-Моноъ държи силна
цѣи. Прусскиѣ войски са оспѣдоточвати
Рейнскиѣ брѣѣ каждъ баденъ.

Парижъ. 7 Авг.— Журналъ Офице
народна телеграмъ отъ Моцъ отъ вчера
дажъ което извѣстия че военното тѣло
Генерала Фроассара ся тепи все назадъ.
дробности итн. . . . Министритъ заседава
непрѣстанно въ Гюйери. Императрицата
гикъ тукъ и повика г. г. Руе и Шейндера.
Императрицата изаде съдѣлюющего прогана

Французи! Отъ яшъ-папрѣдъ войнѣта си невинно
благосклонно къмъ насъ; нашиятъ оржия ся индичи
мисла останахъ постоянна и нѣ тѣхъ злочестия
попырѣзъма да имъ поправимъ. Едно само пачыдо не съ
существова между насъ, съзвѣта на Францъ, и оная
отъ приброецѣ, на пародикѣтъ чести. Идѣ къмъ
вѣрна на посланието и на длъжностѣтъ си, ще имъ
първа вѣрѣтъ опасността да забравятъ Франци
сѣкѣшкѣтъ приброецѣ. Запелъмъ же нектѣ добри гради
да вярѣтъ благочини; защото всякой който робѣе
и бласогословни прощъ оземѣтъ, а не нѣтъ

Съща дата — Званично. Императорът прави към народътъ слѣдующето.

Мѣсяцъ (недѣля) 7 авг. — За да ся удержимъ тука трѣба Царяжъ и Франца да слѣдуютъ патриотическытъ си подвигы.

тукъ нито отъ хладнокрвїе смя лишени
отъ доверіе на себе си, по асытилата
риозия. Маршалъ Макъ-Махъ, слѣдъ бити
на Риншхофенъ, ся оттегли въ пѣхъ
Нанси. Военното іѣло на генерала Фроу
ся нападнало силно. Дѣтелны мѣркъ ся
забранили. Главниятъ военачалникъ
мѣрва на прѣднѣжтъ стражъ.

— Значительный Петербургский вѣстникъ опровергаетъ слуховѣтъ за осерѣдочиваніе на Русскыя войска по мунскихъ границы.

— Холера ся появилась въ Тайганрогъ.

2) СААГЛУШ, силни Прусеа крѣпостъ (како) я ти
Саирт, но която е мястичко да са прѣвземе.
3) ВЕЗЕМБУРТЪ, второстепенна финицуска крѣ-
постъ въ Азатѣя при Френско-Прускитѣ граници.
4) ТУРКОСИ или Турки сѣ едно военно отдалече-
но Французскитѣ войска подобно на Зувинтъ по-
къ отъ туземнитѣ жители на Аджиръ по са землитѣ
войска, и сѣ чувствни както за южнѣството си
да жестоко жѣ са.